

**Grup Parlamentari
Socialistes-Ciutadans pel Canvi**

Discurs de l'Alternativa de Pasqual Maragall

Parlament de Catalunya, 17 d'octubre de 2001

Sr. President, senyores i senyors Diputats,

M'adreço avui a la Cambra, i a través dels representants de la sobirania popular, a tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, perquè crec arribada l'hora de canviar de prioritats, de canviar de majoria, de canviar de govern.

Una anàlisi objectiva d'aquesta legislatura, ara que estem en el seu pas de l'equador, mostra ben clarament fins a quin punt l'estricta continuïtat del projecte, la majoria i l'equip que avui governen Catalunya és perjudicial pel país. El darrer debat d'orientació política general ho va posar de manifest. El nostre és un país que no es pot permetre el luxe de tenir un Govern que sols vol guanyar temps per consolidar un nou candidat.

Per això presento avui aquesta moció de censura. En seu parlamentària. Emprant un instrument parlamentari. Intentant elevar el llistó del debat polític. **Subratllant l'existència d'una alternativa que jutjo millor.**

¿Per què cal una alternativa? Permetin-me que evoqui preguntes que m'han anat fent al llarg d'aquests dos darrers anys sectors ben diversos de la societat catalana.

¿Podem seguir aguantant, em pregunten els empresaris, la paràlisi d'un govern que no fa ni ajuda a fer mentre tot està canviant, Madrid creix i el món entra en un període d'incertesa?

¿Podrem aguantar, es pregunten molts alcaldes, el repte de la immigració que ens toca als Ajuntaments d'engolir i resoldre en primer terme, si el govern de la Generalitat no s'adona de les múltiples necessitats que tenim ni tampoc ens delega atribucions i mitjans en matèria d'habitatge, educació i seguretat?

¿Podrem seguir aguantant (ens pregunten els pagesos i els ramaders collats entre les exigències de Brussel·les, les exigències sanitàries i la fortíssima competència), si el Govern de la Generalitat no ens dóna un bon guiatge tècnic, si no ens proposa vies alternatives a la difícil conjuntura present? Ja queden menys de 40.000 masies a Catalunya. I cada any se'n perden mil ¿Podrem seguir sent pagesos si amb tants anys encara el govern no ha dissenyat un projecte de política rural que integri en un tot la producció agro-pecuària, el medi ambient, el paisatge, el turisme rural, la producció i la vida civil de la gent del camp?

Preguntes semblants m'han fet els mestres i professors, desanimats i desincentivats. Uns professors que són essencials pel manteniment de l'esperit cívic, de l'empenta intel·lectual i del desenvolupament tècnic del país. **¿Quan tindrem al nostre costat un govern que ens defensi, que ens doni mitjans, que ens retorni l'orgull de ser mestres i professors?**

També fan inquietants preguntes els representants dels barris de Barcelona, de Cornellà de Santa Coloma, de Cerdanyola o de Terrassa i fins els representants de barris de Girona, de Lleida o de Tarragona. La majoria dels quals són néts dels andalusos o dels extremenys vinguts aquí els anys 60, els

néts dels que van contribuir a aixecar la demografia i l'economia catalana tan decisivament en aquells anys. Els fills d'aquests obrers compromesos que, en les files del PSUC, d'UGT, de CCOO, d'USO o del PSC, van alimentar l'Assemblea de Catalunya i van impulsar els combats més decisius contra el franquisme. I aquests em diuen: **¿quan serem cridats a protagonitzar la vida política i institucional catalana? ¿Quan es començarà a produir de veritat la trena institucional entre els catalans de diverses procedències? ¿Quan la catalanitat deixarà de ser una clau màgica que uns administren i altres només poden acatar o ignorar? ¿Fins quan des del nacionalisme institucionalitzat se seguirà parlant de catalans bons i de catalans suspectes? ¿Quan deixarà de parlar el President de la Generalitat de vot català i de vot anticatalà a Catalunya?**

També em parlen amb desencís a les comarques del que es va anomenar equivocadament Catalunya catalana. Hi ha molts ciutadans, en aquests territoris que, com al Delta de l'Ebre fa uns mesos i a Llagostera fa pocs dies, es pregunten què se n'ha fet de les buides apel·lacions que el govern feia a la Catalunya comarcal. Molts ciutadans d'aquestes comarques estan més que ofesos, indignats, en aquests moments, pel que comencen a percebre com una estafa: en teoria, l'autonomia catalana va ser impulsada per tots plegats per reivindicar uns drets històrics, per defensar una llengua perseguida, per restaurar la dignitat nacional de Catalunya, sí, però també per acostar el poder als ciutadans. Ara molts d'aquests ciutadans s'adonen de fins a quin punt estan lluny del govern que els hauria d'acompanyar. És un govern que té al·lèrgia a les vegueries i als territoris de Catalunya: de les Terres de l'Ebre, a l'Alt Pirineu, de la Catalunya Central, al Camp de Tarragona, de les Comarques Gironines a les Terres de Ponent. És un govern que, amb totes les excepcions que calgui fer, acostuma a delegar, als territoris, no pas governants, sinó comissaris, càrrecs polítics sense capacitat de decisió, però amb molta capacitat d'intervenció. Càrrecs que fiquen el nas polític per controlar molt i per ajudar poc. Durant molts anys, la retòrica comarcalista ha servit de cortina protectora del Govern. Però darrerament també en aquests territoris s'ha evidenciat la falta de nord, la pèrdua de referents, la pelada defensa d'interessos corporatius, privats, no generals. I també en aquestes zones em pregunten ¿fins quan durarà el desgovern?

I molts intel·lectuals, escriptors o periodistes es pregunten: ¿fins quan seguirem donant voltes a l'entorn de la ferida de la identitat? ¿No comença a ser hora, després d'uns anys d'afirmació nacional, que des de Catalunya, des de la nostra més alta institució, es faci una proposta a Espanya? Una proposta que combini, a parts iguals, generositat i exigència, lleialtat i reclamació, simpatia i demanda. Una proposta de lleialtat de doble recorregut, d'anada i tornada, que busqui obtenir no el mercadeig, no el tracte malagradós o antipàtic, no el pacte espuri. Sinó la col·laboració de tots els espanyols a les necessitats catalanes, la lleialtat a les històriques demandes catalanes, l'afecte pels nostres signes culturals, la defensa del nostre patrimoni lingüístic i l'afavoriment de la nostra dinàmica econòmica. Com ara ha succeït, gràcies a l'Entesa Catalana al Senat i al Senador català Alberto Fernández Díaz, en matèria d'ensenyament de les llengües pròpies de les nacionalitats històriques. Molts dels ciutadans que se m'acosten per parlar em pregunten: **¿quan trobarem una fórmula política,**

entre Catalunya i Espanya, que busqui la cordialitat, la col·laboració i el respecte?

Durant molts anys, el govern de la Generalitat de CiU ha tret petroli polític d'aquesta confusió entre la seva part i el tot català. Però avui dia, en un moment de tanta confusió mundial, amb tantes coses que tenim per fer, amb la immigració portant tants canvis, tantes esperances i també dificultats, amb una economia que exigeix més que mai el màxim nivell tècnic i una màxima preparació, en aquests moments crucials de principi de segle, el país no pot desgastar-se més en plets que l'empeteixen, que l'irriten, que el divideixen, que el porten a un cul de sac. Molts ciutadans plens d'energia, plens d'il·lusió, plens de projectes, pregunten: **¿Quant de temps més seguirem confont la part amb el tot? ¿Quant de temps més haurem de perdre abans de reprendre el camí dels afanys positius, del consens que ens agrupi a tots els catalans en les coses bàsiques?**

És per totes aquestes raons que presento aquesta moció de censura. Per exigència de molts ciutadans tips de la inèrcia menor i estrictament supervivent que ens governa. Amb ganes de veure créixer una Catalunya més ufana. Amb l'esperança de donar veu als catalans que reclamen un canvi democràtic. Amb l'entusiasme del que voldria arrencar el motor, d'una vegada, per donar sortida a l'energia de tants ciutadans i ciutadanes. L'energia, precisament, que ens cal per fer front a l'empantanegada situació actual. L'empenta il·lusionada que ens cal per afrontar el present mundial, tan incert.

Però no pot haver-hi empenta, perquè l'únic que vol aquest govern és guanyar temps. És públic i notori que la consigna del PP de Catalunya és consolidar la figura del futur candidat de Convergència. Es tracta d'un pacte ben legítim, el que han fet PP i CiU. No entraré a discutir-lo. Altres vegades he dit que és estrany, perquè alia dues forces d'accent nacionalista oposat. Però no en parlaré ara. Només en discuteixo les conseqüències. Els membres del Govern que promovien pactes el primer any de la legislatura --audiovisual i organització territorial-- ja no hi són i han tornar els vells esquemes excloents.

És evident que es fan coses. Però només es governa el dia a dia. Sense el tremp i la volada que exigiria el moment històric. Sense l'energia que el país reclama. Es gestiona el pressupost, es governa amb una inequívoca sensació de decadència. Es governa en clau interna, perquè CiU pugui guanyar temps, perquè pugui dissenyar un recanvi, per trampejar la fragilitat parlamentària. Vet aquí una concepció menor de la política. Vet aquí el testimoni de l'endogàmia, que tan irrita els ciutadans.

Aprofito, doncs, la ocasió que em brinda la llei per exposar el meu projecte. **Que els ciutadans sàpiguen que hi ha una alternativa.** Sé que les matemàtiques parlamentàries són les que són. Però jo sé que el poble català ara mateix, no em perdonaria una cosa: el silenci resignat. I no entra en els meus costums polítics la comoditat; la del que espera que el temps acabi per fer caure la coalició que governa a Catalunya des de fa gairebé 22 anys.

Crec que tinc l'obligació de visualitzar no una altra Catalunya, perquè només n'hi ha una, però sí la governació catalana que proposem des de posicions progressistes. És per això que sóc aquí, vinc no pas a censurar una política que se censura sola, sinó a proposar el meu projecte. Perquè Catalunya el conegui.

El que vull es convèncer. Les mocions de censura es fan en la seva majoria per a que els ciutadans sàpiguen el que diuen uns i altres fora de període electoral i en moments de crisi aguda o larvada. Com la que vivim. No cal un desastre nacional per a parlar de crisi. N'hi ha prou amb la constatació general que el país va però el govern no. Que el país va malgrat el govern. I que si seguim així arribarà un moment en que no aniràni el govern ni el país.

La meua Alternativa per a Catalunya consta de 4 eixos. Perquè el debat d'avui i demà no sigui balder ni inútil, perquè sigui profitós, com espero, i interessant i respectuós amb les persones i les Institucions, com desitjo, ha de ser un debat clar i concret. Ho seré.

Proposo als ciutadans i ciutadanes de Catalunya quatre grans eixos o línies de treball:

- 1. Un govern que defensi els interessos i les ambicions legítimes dels catalans i catalanes a Espanya i a Europa.**
- 2. Un progrés econòmic basat en l'educació i el treball.**
- 3. Una societat cohesionada i segura.**
- 4. Un govern proper i eficaç.**

Primer eix: traslladar les aspiracions i les aportacions dels catalans i les catalanes a Espanya i a Europa i defensar els seus interessos.

La meua proposta parteix d'una premissa bàsica: **el compromís catalanista, de defensa de la nostra identitat i el desenvolupament del nostre autogovern.**

Afirmem el catalanisme com a valor unificador i no divisor, al mateix temps que neguem que ningú tingui la capacitat d'atorgar certificats de catalanisme i, encara menys, de catalanitat.

El catalanisme és conscient que la fortalesa de Catalunya depèn en gran mesura de la nostra capacitat d'expressar criteris comuns, de fixar-nos objectius compartits.

La idea que la identitat que defensem i pretenem desenvolupar és una identitat inclusiva, integradora per definició.

Jo no crec en un nacionalisme que defensi la diferència fora de casa i la negui dins de casa, encara que una sigui diferència d'identitat nacionalitària i l'altra no.

Hem d'exigir a Espanya el reconeixement de la pluralitat dels pobles que l'integren recollida a la Constitució, i aquesta demanda ha d'anar acompanyada també del respecte a la nostra pròpia diversitat com a poble: un sol poble, una

sola identitat catalana, amb accents diversos, llengües diferents i llibertats individuals escrupolosament respectades.

Un altre tret nuclear del catalanisme que volem practicar és el de **la suma d'esforços entre totes les institucions**.

Volem aprofitar i impulsar a fons el potencial dels Ajuntaments de Catalunya, la confiança en els territoris. Necessitem la sinèrgia institucional de la Generalitat i dels Ajuntaments, per una gestió de les polítiques públiques eficient i pròxima als ciutadans.

En aquest sentit volem practicar de veritat el que Jordi Pujol afirmava emfàticament en el seu primer discurs d'investidura, l'any 1980, fa més de 20 anys: "Moltes competències atribuïdes a la Generalitat hauran de ser redistribuïdes, hauran de ser assumides en un fort procés de descentralització pels òrgans locals i comarcals". Paraules que haguéssim volgut profètiques i que han resultat inútilment oblidades i a voltes trepitjades.

El nou catalanisme ha de ser capaç també d'impulsar una transformació d'Espanya no sols en un sentit de modernització sinó també de profund respecte a la seva plurinacionalitat, pluriculturalitat i plurilingüisme. Som diferents però volem anar junts. **Per això defenso una intervenció sense complexes a Espanya: tenim un model d'Espanya plural i un projecte polític federal.** Necessitem d'una relació amistosa i franca amb tota Espanya que permeti el mutu reconeixement i la definició compartida d'objectius comuns amb els pobles que la formen. Som conscients de la dificultat d'aquest plantejament, però també estem convençuts que sols des d'aquesta perspectiva podrem construir un marc favorable a les nostres aspiracions nacionals.

Finalment, però no en darrer terme, el nou catalanisme parteix d'un compromís de retorn de responsabilitats a la societat. Necessitem desvetllar totes les energies i tota la potencialitat creativa dels homes i les dones de Catalunya, sense tuteles innecessàries, sense proteccionisme, sense traves burocràtiques.

Totes aquestes apostes no són simples opcions en funció d'una determinada convicció ideològica. Creiem que són alguna cosa més: són les condicions necessàries per a que Catalunya pugui seguir sent ella mateixa en el marc de la globalització.

Els catalans i les catalanes volen avui, de forma àmpliament majoritària, una Catalunya oberta, una Catalunya disposada a compartir oportunitats, esforços i compromisos amb els demés pobles d'Espanya, d'Europa i del món. Aquesta majoria no vol una Catalunya tancada, esquerra i a la defensiva.

Em comprometo a convertir en obra col·lectiva l'ambició que batega en el poble català l'ambició de fer-se més i més present en l'escenari espanyol, en l'escenari europeu i en l'escenari mundial.

L'escenari mundial, europeu i espanyol

Permetin-me que comenci dient com veig el paper de Catalunya en el món actual. Els fets de les darreres setmanes han confirmat –de manera més brutal que mai- que cap persona, cap país no pot situar-se avui al marge del que passa a la resta del món. No podem quedar al marge –ni que ho volguéssim- del que passa a Bagdad o a Manhattan, del que passa a Wall Street o del que passa a un petit poblet de les muntanyes de l'Atlas al Marroc.

Catalunya ha de ser present en l'escenari global. La presència no es mesurarà per a un país com el nostre, en termes de PIB o de capacitat militar. La nostra contribució es mesurarà per la capacitat d'establir ponts, d'estimular el debat internacional, i de participar-hi, des de posicions de solidaritat activa amb els més desprotegits, els més vulnerables, els més exposats a les conseqüències negatives del darwinisme econòmic, polític i social.

Nosaltres estem per assolir els objectius internacionals que es van formular l'any 2000: Tribunal Penal Internacional, absorció del deute extern de determinats països en vies de desenvolupament i abolició de la pena de mort.

Per a facilitar una presència internacional efectiva, **el nostre govern es proposarà l'assoliment en quatre anys d'una quota del 0.7 per cent dels pressupostos corrents dedicada a les accions de cooperació internacional.**

* * * * *

La millor tradició del catalanisme ha estat i és europeista.

A nosaltres –ho hem dit molts cops- ens agrada l'”Europa pròxima”, l'Europa de la subsidiarietat. En altres termes, l'Europa de dinàmica federalitzant, on cada poble té la voluntat de posar en comú la decisió sobre els problemes i sobre les qüestions d'abast continental, en un autèntic projecte compartit. Però que tenen, alhora, la capacitat de prendre decisions pròpies en matèries que poden resoldre per ells mateixos.

No se m'escapa la tasca que Jordi Pujol ha fet en favor d'un rol creixent de les regions fortes d'Europa en el sí de la Unió. Però el paper de Catalunya en el Comitè de Regions de la Unió Europea, que vaig tenir l'honor d'encapçalar durant els quatre primers anys, dos com a vice-president i dos més com a President, no és el que hauria d'haver estat.

Proposo que Catalunya estigui molt atenta al treball del Comitè de les Regions de la Unió Europea, durant la Presidència espanyola. I, en aquest context, creiem necessari que la Generalitat organitzi, més endavant, la II Cimera de Regions i Ciutats d'Europa sobre el model de la I Cimera d'Amsterdam del 1997.

No entenc com Catalunya, governada al llarg de 21 anys per una coalició que s'autoanomenava “decisiva a Madrid” no ha aconseguit un status ni de lluny similar al de les regions belgues durant la presidència europea. Molts Consells de Ministres de la Unió que s'estan reunint a Bèlgica en aquest semestre són presidits per ministres regionals en representació de l'Estat, i subratllo: en representació de l'Estat.

Sé que em diran que el PSOE no va atendre aquests requeriments en el passat. Bé: **jo em comprometo a garantir que el PSOE farà honor al seu vot de fa quinze dies al Parlament espanyol sobre la presència de les Comunitats Autònomes al Consell Europeu.** Va ser una iniciativa del Parlament balear, que el Partit Popular, l'aliat del nostre govern, va tombar.

El Govern que els proposo reforçarà la presència catalana a Europa, reivindicant el paper que li correspon quan es tracta de formar la voluntat política de l'Estat i de traslladar-la a les instàncies de la Unió o del Consell d'Europa. Però també vol intensificar la presència catalana directa en el debat encetat sobre la reforma de les institucions de la Unió Europea.

M'arreglero en les posicions del document del PSOE sobre la Constitució Europea, al qual vaig contribuir juntament amb Felipe González, Manuel Marín, Enrique Barón, Trinidad Jiménez, i altres companys, sota la direcció de José Luis Rodríguez Zapatero.

Som partidaris d'una Constitució Europea de caràcter federal, amb president elegit pel Parlament, Tribunal de Justícia Subsidiari, Fiscal Europeu – que ha estat ja creat arran de la crisi internacional de l'Onze de Setembre – Servei Federal d'Investigació i Servei Federal d'Immigració.

L'any 2004 es celebrarà la Conferència Intergovernamental, en format de convenció oberta, que establirà els nous textos dels Tractats, simplificats, amb caràcter de Constitució, i decidirà els ritmes definitius de l'ampliació.

És precís que en aquell escenari, la Unió estableixi també clarament la seva política mediterrània en el marc de l'anomenat Procés Barcelona, nascut aquí en la Conferència de 1995.

El Procés Barcelona no ha funcionat prou. El Consell Europeu del proper mes de març, que se celebrarà precisament a Barcelona, estudiarà el desenvolupament dels temes econòmics i socials abordats a la cimera de Lisboa. Aquí hi ha d'haver un fort impuls a l'Europa tecnològica, a l'Europa menys burocràtica i a l'Europa social.

Serà a València, i això no és desafortunat, on s'abordaran els temes mediterranis. El Procés Barcelona haurà de renéixer a València i estar en condicions de ser assumit amb totes les conseqüències l'any decisiu del 2004. Catalunya ha de participar activament en aquests processos. **Si una vocació evident ha de tenir la nostra presència internacional és la de contribuir al diàleg a la Mediterrània.**

Insisteixo en aquestes iniciatives. Perquè la nostra Europa, l'Europa de la proximitat és la que es construeix des de baix cap a dalt, la que té en compte comunitats locals i comunitats nacionals, la que opta per donar la paraula als ciutadans i ciutadanes en tot allò que afecta al seu benestar, a la seva cultura, a la seva seguretat.

* * * * *

El nostre catalanisme és un catalanisme obert a Espanya i a tots els seus pobles. Més de dues dècades de Constitució i d'Estatut ja ens permeten fer una avaluació del què han significat per a la nostra experiència col·lectiva.

En primer lloc, cal deixar clar que mai en la història contemporània del país –ni tan sols durant la Generalitat republicana- hem comptat amb un espai d'autogovern tan ampli com el que s'ha definit des de la Constitució de 1978 i des de l'Estatut de 1979. És un fet que hem de reconèixer i hem de valorar, perquè sense aquest reconeixement i aquesta valoració, sense aquesta perspectiva històrica, no encertarem els passos que cal donar d'ara endavant.

Però també hem de reconèixer immediatament que –després d'aquests 20 anys- Catalunya es veu capaç i es veu legitimada per reforçar i ampliar l'àmbit del seu autogovern. No des d'una perspectiva d'autoprotecció, a la defensiva. Sinó des de la confiança que els interessos de Catalunya són molt millor servits i protegits si ens esforcem –amb les demés forces progressistes- per traslladar al terreny de les institucions i de les normes la realitat de l'Espanya plural, de l'Espanya plurinacional.

El nostre catalanisme és federal. El federalisme és la combinació de dues idees potents: **unió i llibertat. Unió feta en llibertat.** Solidaritat nascuda de la lliure voluntat de tots els actors: això és el que nosaltres –i altres forces progressistes espanyoles- volem per a Catalunya i per a tota Espanya. Volem una relació de confiança i lleialtat amb els altres pobles i comunitats espanyoles, una relació que es construeix dia a dia fent propostes per a tots, i no instal·lant-se en la queixa permanent.

Com podem avançar en aquesta direcció? Hi ha valors i idees a difondre. Hi ha pràctiques a promoure. Hi ha reformes legals a proposar.

En primer lloc, hi ha valors i idees a difondre, sense els quals les pràctiques i les lleis perden sentit. La cultura de la pluralitat nacional ha de ser present en el sistema educatiu i en el sistema de comunicació com una riquesa a defensar des de l'Estat. ¿I quines són les eines bàsiques perquè la cultura de la diversitat nacional arrel·li? I arrel·li entre les generacions més joves. Doncs, el reconeixement estatal de les llengües espanyoles en els usos simbòlics --escrits i orals--, l'accés a l'aprenentatge d'aquestes llengües en totes les comunitats espanyoles, l'elaboració de la història comuna dels pobles d'Espanya, o la lliure circulació d'estudiants entre totes les universitats de l'Estat.

En segon lloc, les pràctiques institucionals a promoure. **Proposem la formació d'un sol Grup català al Senat**, prefigurant la Cambra com a autèntica cambra federal de representació territorial. Impulsarem la celebració del debat anual al Senat sobre l'Estat de les Autonomies que el Govern del PP escamoteja, amb el silenci de CiU. Promourem la presència activa dels governs autonòmics i dels seus Presidents en la corresponent Comissió del Senat. Reforçarem la col·laboració cultural, social i econòmica entre les Comunitats de l'antiga Corona d'Aragó, per damunt de les configuracions partidistes dels seus governs.

També ens proposem iniciar les reformes legals que l'experiència d'aquests anys ens demostra com a imprescindibles. A tots els nivells i en tots els àmbits que sigui necessari. No ens ha de fer por aquesta tasca de revisió legislativa. Això és un exercici inexcusable de totes les societats que volen que les seves lleis no siguin un obstacle per al desplegament de les seves energies col·lectives.

Ens correspondrà revisar l'Estatut, afegint-hi, com s'ha proposat des de moltes instàncies, i com ha fet el President del Parlament, una carta autonòmica de drets, deures i principis: és la manera que els ciutadans i ciutadanes de Catalunya identifiquin l'acció de la Generalitat com a defensora, no d'essències intangibles, sinó de les legítimes aspiracions de les persones i dels grups que integren la nostra nació, en el marc de la filosofia política europea, posterior a la Constitució i l'Estatut.

Jo prenc el compromís de treballar sense descans per a aconseguir el suport del Partit Socialista Obrer Espanyol al text de projecte de modificació de l'Estatut de Catalunya, que compti amb l'acceptació de la majoria qualificada que es requereix en aquesta cambra. Posem-nos-hi per tenir-lo enllestit abans d'acabar la legislatura. Impulsem de veritat la feina de la Comissió per a l'Aprofundiment de l'Autogovern.

Ens correspondrà promoure també la revisió del sistema de finançament autonòmic i local, d'acord amb els criteris i principis que hem anunciat tantes vegades i que exposàvem recentment en el Ple extraordinari de principis de setembre.

Finalment, **ens correspondrà plantejar la reforma de la Constitució** quan comprovem que les seves previsions no s'adiuen amb les necessitats d'una societat que sempre avança més de pressa que les seves normes legals. Hi ha punts de reforma incontrovertibles: per exemple, la reforma del Senat. N'hi ha d'inevitables si no es fa de la Constitució la lectura oberta que un text d'aquesta mena requereix: per exemple, la participació de les Comunitats Autònomes en altres institucions de l'Estat. Algú dirà "les constitucions es debiliten quan es toquen". No és cert: les constitucions més estables han estat sovint reformades. Altres diran: "és un assumpte que hem de deixar córrer, perquè la conjuntura política és desfavorable a la reforma". Tampoc és cert: no ho hem de deixar córrer. Al contrari, hem d'insistir en crear l'estat d'opinió que afavoreixi el canvi de conjuntura. La renúncia a aquest esforç, l'immobilisme no és innocu: reforça justament la situació que diem –al menys de paraula- que volem canviar.

En tot cas, **vull prendre el compromís de cercar el més ampli suport de les forces polítiques representades en aquest Parlament per desenvolupar aquestes propostes de revisió o de reforma**. No volem repetir els errors de la minoria majoritària de CiU, que ha cregut que treballant en solitari obtindria millors resultats que treballant concertadament amb els altres grups. Aquesta autosuficiència ha donat els resultats que coneixem: l'estancament i, en últim terme, la subordinació a les exigències del nacionalisme espanyol.

La segona línia del programa que els proposo és: garantir el nostre futur econòmic, amb el treball i l'educació com a principals prioritats.

Catalunya necessita un revulsiu. El poder polític, el món empresarial, el conjunt de la societat estan disposats a aplegar esforços en un projecte comú per fer que Catalunya estigui en condicions de jugar un paper clau en la societat de la informació i el coneixement. Catalunya ha de tenir i té la voluntat de continuar sent el motor econòmic d'Espanya. Vol ser el motor econòmic en els sectors més avançats tecnològicament. Però amb això no n'hi ha prou: ha de tenir l'ambició de ser motor i a la vegada centre de decisió.

I en això cal una política de suport a les empreses.

Tots sabem la importància que té disposar de la seu de grans empreses i dels òrgans reguladors. Són un factor d'arrossegament per a la localització d'activitat empresarial en sectors avançats. Per aquesta raó, **ens proposem impulsar una major descentralització de la seu d'aquestes entitats, i en concret situar a Catalunya la seu d'un òrgan regulador com la Comisión del Mercado de las Telecomunicaciones.**

Els projectes de les noves tecnologies presenten un risc, però també obren enormes oportunitats. Els països que tinguin mercats i institucions financeres disposats a arriscar són també els que més possibilitats tindran de guanyar.

La política industrial del Govern de Catalunya en els propers anys ha de promoure polítiques de competitivitat que ajudin a rebaixar els costos que suporta el teixit productiu. En aquest sentit, **proposo la creació d'un Òrgan autonòmic de Defensa de la Competència**, que vetlli pel compliment a Catalunya de les condicions de competència.

El Govern actual, per exemple, no ha sabut definir i aplicar un model energètic per a Catalunya, que respongui a les necessitats de les empreses, del territori i de la població en general. La manca de qualitat en el subministrament elèctric està perjudicant el país amb contínues incidències que afecten a moltes comarques de Catalunya.

La indústria catalana ha fet un gran esforç d'adaptació a les noves condicions de la competència internacional, sobretot a partir de la incorporació continuada d'innovacions tecnològiques al procés productiu i de l'increment de recursos destinats a la presència exterior.

No obstant, s'observen encara certes febleses estructurals sobre les quals l'actuació de la Generalitat hauria de concentrar els seus esforços. Especialment en recolzar les inversions en I+D de les empreses i crear mecanismes de finançament de capital risc en les seves diverses formes, per fomentar la innovació, les noves empreses tecnològiques i la consolidació de projectes en fase inicial. El dèficit de capital risc a Catalunya és notori. **Una de les nostres prioritats serà l'impuls d'una xarxa d'empreses de capital risc per invertir en nous projectes.**

Desplegarem un altre tipus de relacions amb els agents econòmics i financers i entre les administracions públiques, que faci possible superar aquestes deficiències. Recuperarem la capacitat propositiva i de concertació per tal d'evitar el dirigisme i la intervenció moltes vegades arbitrària que ha caracteritzat l'actuació de la Generalitat i molt en particular la del Departament d'Indústria. Els casos del CIDEM, i abans la CARIC i EPLICSA, són exemples de l'escassa visió estratègica de l'actual Administració i de l'excessiva voluntat intervencionista i, moltes vegades, clientelar.

L'Institut Català de Finances no ha estat l'instrument financer de suport a una estratègia econòmica, i s'han utilitzat sovint els seus migrats recursos (el seu passiu és menor que la més petita de les caixes catalanes), com una eina per encobrir dèficit, substituir subvencions i aplicar polítiques incentivadores discutibles i poc eficaces.

Presentarem una nova Llei de l'ICF per potenciar el seu paper en l'articulació de la política econòmica catalana, particularment en l'impuls financer dels grans projectes d'interès econòmic, en l'execució de les competències financeres de la Generalitat i en l'anàlisi i seguiment de l'evolució econòmica.

Molts projectes industrials i tecnològics presenten un problema de dimensió, per l'insuficient grandària de les nostres empreses. La Generalitat ha d'esperonar la col·laboració, de les unions o fusions per a guanyar en capacitat competitiva i d'incidència en els mercats, i per afrontar nous reptes en recerca o internacionalització.

Així mateix **promourem una veritable internacionalització de les nostres empreses**, on el COPCA pot ajudar més, promovent no tan sols la capacitat exportadora, sinó la seva presència directa a l'exterior. El COPCA ha d'integrar les actuacions que realitzen diversos organismes dedicats al foment exportador i, en particular, ha de coordinar millor la seva actuació amb la de l'Institut de Comerç Exterior.

En matèria de turisme plantejarem dues línies d'actuació prioritàries. En primer lloc, la definició i promoció d'una marca turística de qualitat, que incorpori les diverses possibilitats que ofereix Catalunya (turisme de platja, urbà d'interior, d'oci, cultural o agroturístic) integrant l'acció de les diverses iniciatives de promoció que sorgeixen arreu del país. En segon lloc, en estreta col·laboració amb els Ajuntaments de municipis turístics, es plantejarà la reconversió de les zones turístiques sobreexplotades.

També donarem el necessari suport al comerç tradicional de les nostres ciutats, que s'ha vist fortament afectat per la implantació de les grans superfícies. La situació de crisi en que es troba requereix una actuació decidida en la creació d'eixos comercials en els centres antics o tradicionals com s'ha fet a Girona (Sta Clara, c/ de la Força), en el centre de Vic i a barris de Barcelona (c/ de Sants, Gran de St. Andreu, Gran de Gràcia, Barna Centre, etc).

Una condició fonamental pel desenvolupament econòmic que estic proposant és **l'existència d'un sistema universitari i de recerca que pugui comptar-se entre els millors d'Europa.**

Les Universitats prenen un protagonisme decisiu en el marc d'una "Societat del Coneixement". Per això, podem considerar-les com un sector en expansió, proveïdor de serveis de formació, d'innovació i recerca. Com un sector productiu i exportador de futur. Com un sector del que depenen el progrés i el benestar general de la nostra societat.

Paradoxalment, en el moment present, les universitats públiques de Catalunya poden sentir-se amenaçades: en la seva autonomia i en el seu finançament. ¿Quin paper li correspon, doncs, a un Govern sensible a aquestes preocupacions? És obligació del nostre govern ajudar-les a definir les seves estratègies, en coherència amb les necessitats socials. I, de manera particular, a convertir-les en actors potents en el desenvolupament social, tecnològic i econòmic del territori.

Toca, doncs, al nostre Govern treballar en la posta en marxa d'un sistema de finançament universitari suficient, objectiu i transparent, capaç d'incentivar l'excel·lència, la qualitat i la competència de l'activitat universitària

Correspon al Govern incentivar la revisió permanent de l' oferta de titulacions regulades, quan ja no s'ajusti a les necessitats socials, i ajudar a la reconversió del personal i a la reorganització dels centres.

Finalment, el nostre Govern ha d'implantar una política de beques i crèdits-salari que permeti la igualtat d'oportunitats a la gent del país, i al mateix temps, **obri les nostres universitats a professors i estudiants de la resta d'Espanya, d'Europa i del món.** Unes universitats que no poden situar-se en el mapa mundial no serien ja universitats, quan –com s'ha dit tantes vegades- les noves tecnologies han creat un "campus virtual global", que ja no té en compte fronteres de cap mena.

Estem a la cua d'Europa en esforç investigador. Cal rectificar. En matèria de recerca no s'han fet els esforços necessaris.

Mai no ha estat tan clara la necessitat de prioritzar la innovació i la recerca. Però els recursos que s'hi destinen s'han mantingut estancats al voltant de 1% del PIB en l'últim decenni, molt per sota del que és norma en els països amb que ens comparem, que dupliquen i tripliquen aquesta ratio, i per sota fins i tot de les regions espanyoles més dinàmiques.

No podem esperar anys i anys mentre es debilita la nostra capacitat de recerca. **Establirem un conveni Estat – Generalitat per incorporar els centres del CSIC a una política conjunta** que aprofiti el potencial que aquests centres representen, s'estableixi una col·laboració amb les Universitats, s'incrementi el potencial de transferència de tecnologia al sistema productiu i s'obri la possibilitat de crear nous Centres d'Excel·lència.

Això vol dir multiplicar els pressupostos actualment dedicats pel Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació per finançar grups i projectes, per atraure investigadors de prestigi, però també per incentivar joves investigadors i pagar personal de suport o per renovar i mantenir infraestructures de recerca. En aquest sentit vull valorar positivament els esforços empresos darrerament pel Conseller en el terreny de la biomedecina.

En un termini de quatre anys ens situarem en una despesa en R+D de l'ordre del 2,3% del PIB. És possible, però cal prioritzar amb polítiques i xifres, no només de paraula, els pressupostos dedicats a recerca. I cal dur a terme una política concertada amb el sector privat, amb les Universitats, les Escoles de negocis, i amb tots els centres públics que actuen a Catalunya.

¿Què ha passat amb el Pla Estratègic per a la Societat de la Informació? Contenia força mesures per avançar en diferents camps, des de les infraestructures de les Tecnologies de la Informació i la Comunicació, fins a la sanitat, l'ensenyament o la pròpia activitat de l'Administració. Avui, després de trenta mesos, el Govern no ha impulsat la major part de les actuacions previstes. **Jo em comprometo a impulsar-lo.**

-- Les infraestructures són al costat de la innovació, un requisit indispensable per a la competitivitat de la nostra economia.

¿Podem sentir-nos satisfets en aquest camp?

No, no podem sentir-nos satisfets. No tenim les infraestructures que necessitem. La dotació de capital públic a Catalunya és el 85% de la mitjana espanyola. I, en infraestructures de transport, ens trobem en la meitat de l'estoc de capital de les principals regions europees. I no ho diem solament nosaltres. També ho diuen les principals institucions econòmiques del país.

La viabilitat i la prosperitat del futur de la Catalunya de sis milions d'habitants depenen de dues coses: les connexions internacionals i les connexions interiors. **Catalunya s'ha de connectar millor: aquest ha de ser l'objectiu.**

Interiorment no som, en realitat, sis milions, sinó quatre milions —els metropolitans-- més dos —els de la resta de Catalunya--: quatre connectats, i encara no prou, sense comunicacions metropolitanes suficients, i dos desconnectats entre sí, amb eixos, el Transversal i el de l'Ebre, sense desdoblbar ni acabar, o a mig fer, com el Pirinenc, o pendants de començar, com l'Eix Diagonal (Manresa-Igualada-Vilafranca). Amb els vials d'accés al Pirineu que s'estronquen en arribar a l'Eix Transversal. Sense prou transport públic de viatgers; amb insuficiències en la cobertura de telefonia mòbil, ni xarxa de cable... Amb territoris oblidats com l'Ebre, els Pirineus i bona part de la Catalunya Central. Una situació socialment injusta i econòmicament perjudicial.

D'altra banda s'ha de fer front a la creixent i mal resolta mobilitat dins la regió metropolitana de Barcelona, que s'estén cada vegada més cap a Vic, Manresa, Blanes, o El Vendrell. Que multiplica els desplaçaments per raó de treball, estudis o lleure i que genera importants problemes de congestió.

Davant d'això, per citar una xifra comparativa, la inversió en transport públic a la Regió Metropolitana de Barcelona ha estat en promig els últims 10 anys el 38% de la inversió feta a Madrid.

Però Catalunya, i la seva capital, han de mirar més enllà. Cal ser ambiciós, pensar en la perspectiva de la Catalunya metròpoli, de l'àrea europea de 15 milions d'habitants que té per centre Barcelona.

¿Quines actuacions prioritàries impulsarem?

-- **La creació de consorcis públic-privats per a la gestió de les grans infraestructures de competitivitat exterior** (Aeroport i Port de Barcelona). Aquestes infraestructures s'autofinancien i els seus ingressos permeten finançar les inversions necessàries i pagar la "quota de solidaritat" amb els ports i aeroports estatals.

-- **Un gran acord entre el sector públic i el privat pel finançament de les infraestructures.** La inversió del sector públic serà creixent però cercarà la col·laboració del privat per al finançament i gestió de grans infraestructures com l'AVE i les autopistes. Només amb aquest acord podrem resoldre el conflicte dels peatges.

-- L'arribada de l'AVE s'ha d'aprofitar per a desenvolupar la xarxa convencional de ferrocarril (amb l'estudi de nous traçats com el de l'Eix Transversal), potenciar les rodalies i continuar la integració tarifària i l'extensió de la xarxa de Metro.

-- **Les connexions internes, desenvoluparan nous eixos viaris com el Diagonal, el desdoblament del Transversal i posaran una especial atenció a la xarxa capil·lar (comarcal i local).** Prioritzarem un nou Pla de Transport de Viatgers, lligat als nous nusos ferroviaris i als serveis de capitalitat local o comarcal (transport escolar, serveis hospitalaris)

-- L'Arc Mediterrani és una necessitat política i econòmica. **Volem un nou model d'infraestructures a Espanya, que acabi amb la radialitat i que potencii eixos longitudinals i transversals, com l'Eix Mediterrani. Catalunya i València han d'enfortir les seves relacions, econòmiques, infraestructurals, culturals...** No és acceptable un model de doble xarxa d'alta velocitat per a viatgers (AVE i TAV) ni el canvi d'eixos per a mercaderies i viatgers a Perafort.

L'habitatge representa una de les principals preocupacions dels ciutadans de Catalunya. L'alça de preus ha absorbit l'efecte beneficiós de la baixada de tipus d'interès i l'esforç econòmic familiar associat a les despeses d'habitatge supera de llarg una tercera part dels ingressos de moltes llars. Això deixa franges de població molt extenses fora de qualsevol possibilitat de accedir a l'habitatge.

I mentrestant, el Govern ha permès que la producció d'habitatges amb alguna forma de protecció oficial caigués per sota del 5%. Davant d'això és peremptori un canvi radical, no un "pla de xoc" cosmètic com el que han elaborat, sinó un canvi de rumb tant en el camp urbanístic com en la política d'habitatge.

En el camp urbanístic cal reservar percentatges significatius de sòl, tant urbà com urbanitzable, a habitatge accessible o protegit. I al mateix temps cal destinar recursos i dotar d'instruments la promoció d'habitatge públic. Els que tenim són clarament insuficients pel que cal fer i el nostre Govern farà **impulsar la rehabilitació, ampliar el mercat de lloguer, establir veritables programes d'ajut als col·lectius més necessitats (parelles joves, gent gran, persones discapacitades...)**.

Tot això serà objecte d'una **nova Llei de Foment de l'Habitatge Accessible a Catalunya**. I ha de ser contemplat, també, en la nova Llei d'Urbanisme. Una Llei que haurà de tenir com a objectius principals: la defensa de les competències de la Generalitat en aquest camp, el respecte a l'autonomia local, la defensa dels usos del sòl més dèbils –l'habitatge protegit, l'espai públic, el sòl no urbanitzable-, i la provisió d'instruments per a la defensa del nostre model d'urbanització, és a dir, la ciutat físicament compacta, rica pel que fa a la convivència d'usos, cohesionada des del punt de vista social.

L'ambició de les propostes que estic desgranant **m'obliga a oferir-los el marc financer que garantirà la nostra capacitat com a Govern, tant pel que fa a les inversions com a subvenir el cost dels programes socials**. En els apartats finals de la meua intervenció els exposaré quines són les nostres propostes per a la generació i obtenció dels recursos necessaris.

Volem creixement i solvència econòmica. I pensem que el nostre territori és un dels principals actius que tenim; però volem que el creixement, el benestar, l'avenç tecnològic, la prosperitat siguin compatibles amb l'equilibri ecològic.

La política ambiental ha d'estar present en la globalitat de l'acció del Govern. És per això que desplegarem una política ambiental comprensiva i acordada, que es recolzarà essencialment en les dues prioritats següents:

-- Ús racional de l'aigua, interconnectant totes les xarxes per tal de permetre derivar aigua entre zones deficitàries i excedentàries en funció de la climatologia, al temps que s'actua sobre les fugues i en la millora de la qualitat.

-- Reducció de la contaminació atmosfèrica, prioritzant el transport públic i les energies no contaminants amb una correcta planificació.

La qüestió ambiental té connexions directes i clares amb la política agrària. Catalunya necessita un sector agrari fort que compleixi la triple funció de produir aliments, que gestioni el territori i que continuï essent l'eix vertebrador d'un medi rural que volem viu, dinàmic i emprenedor, en el que les condicions de vida i de treball ofereixin les mateixes possibilitats de futur que en qualsevol altre indret del país.

- Un sector agrari basat en explotacions familiars i en l'associació d'aquestes empreses en societats agràries i en cooperatives.

- Un sector agrari compromès en aconseguir produccions sanitàriament més segures i de més qualitat.
- Un sector agrari plenament implicat en els processos de comercialització i de transformació, en estreta relació amb la indústria agro-alimentària. Això darrer es fonamental.

Vetllarem per tal que la reforma que la Política Agrària Comunitària contribueixi a millorar la situació actual, concretament en els programes amb contingut ambiental. En tot cas, el que el meu Govern no tolerarà tal com reclama la Unió de Pagesos, és que no es perdi ni un cèntim de finançament europeu per incapacitat de gestió o d'aportació econòmica per part nostra.

El foment de la qualitat i la garantia de seguretat seran una exigència bàsica per al nostre sistema agroalimentari. En aquest sentit es potenciaran els consells reguladors de les diverses Denominacions d'Origen i les Agrupacions de Defensa Sanitària així com els mecanismes de control de l'Administració i **es crearà una Agència de Seguretat Alimentària que tindrà la consideració d'alta autoritat en la matèria.**

-- Educació i treball com a les dues grans prioritats

No som un país de grans riqueses naturals. El millor que tenim són les idees i la capacitat de treball de la nostra pròpia gent, i només ens obrirem pas en el món del futur si aconseguim ser un dels països amb més nivell educatiu i, a la vegada, més atent a les noves tecnologies.

Per això volem un sistema educatiu en el que els ciutadans puguin confiar plenament, sentir-se'l seu i tenir la convicció que és la millor eina per generar oportunitats per a tothom.

¿Quines són les obligacions del Govern en el terreny educatiu?

La principal obligació del Govern de la Generalitat és restablir la confiança, relançar un projecte educatiu col·lectiu, liderar l'esforç de tots. En definitiva, oferir perspectives de futur.

Hem consolidat avenços fonamentals: com la constitucionalització del dret a l'educació; o la competència plena de la Generalitat en matèria educativa; o l'extensió de l'ensenyament gratuït i obligatori fins als 16 anys; la normalització de la llengua catalana a través de l'escola; o una xarxa de centres públics i privats concertats finançats amb fons públics; o un sistema de participació de la comunitat educativa en la gestió dels centres i del sistema educatiu.

Però avui assistim a una mena de fatiga, com si es dubtés del sentit de l'esforç realitzat i de l'orientació seguida. S'expressen dubtes sobre la qualitat de la nostra educació i, més en concret, sobre la idoneïtat de la reforma educativa i de la seva aplicació.

L'escola pública és posada en qüestió quan està enfrontada a reptes que semblen superar-la.

Es recela de l'escola privada concertada en creure's que no aporta tot el que cal a l'esforç comú.

Sectors importants del professorat manifesten el seu malestar i el seu desconcert.

No sabem massa com hem d'afrontar noves situacions com l'escolarització dels fills de la nova immigració.

El món de l'escola i el món del treball segueixen sense reconèixer-se i sense construir els ponts que facilitin l'intercanvi i la connexió.

En definitiva, estem davant d'una crisi de confiança, a vegades difícil d'objectivar i que requereix d'un liderat polític i social per superar-la i que vostès ja no estan en condicions d'exercir.

¿Quins són els nostres objectius?

Volem un sistema educatiu que proporcioni l'educació bàsica com a persones i com a ciutadans per a tothom, que prepari de forma exigent per a l'educació universitària de manera que no es malmeti cap talent i, finalment, que orienti i formi per a l'activitat professional.

Això significa que en acabar l'ensenyament obligatori tots els alumnes han d'haver adquirit el domini del català i el castellà i la capacitat de comunicar-se en una tercera llengua; han d'haver adquirit el bagatge de valors, coneixements, habilitats i destreses que configuren el patrimoni cultural i científic bàsic de la humanitat i de la nostra cultura en particular; i s'han d'haver habituat a l'ús de les tecnologies de la informació i la comunicació.

Això significa que la formació professional inicial ha de perseguir la millor inserció laboral de la població jove per mitjà de la qualificació apropiada.

Ens proposem treballar per tenir unes escoles públiques dignes, que vol dir amb personalitat pròpia, amb recursos i ben gestionades, que retin comptes, connectades en xarxa, arrelades en la comunitat local, obertes a acollir altres funcions i a actuar com a centres d'irradiació formativa i cultural. **Ras i curt, escoles públiques singularitzades per un projecte propi, amb una àmplia autonomia de gestió i responsables davant les famílies i la comunitat local.**

Ens proposem treballar **per anar plegats, escola pública i escola privada**. Per això proposem un pacte escolar pel que s'integri plenament l'oferta privada concertada en la planificació i programació escolars de cada territori, pel que totes les escoles atenguin tots els alumnes sense discriminació de cap mena, pel que la gestió educativa i econòmica dels centres sigui transparent, a la vegada

que els mòduls econòmics dels concerts educatius siguin suficients per assegurar la gratuïtat.

Ens proposem treballar per tenir un professorat preparat, motivat i reconegut. Preparat, que vol dir format. Motivat, que vol dir amb expectatives professionals. Reconegut, que vol dir valorat socialment. **El nostre professorat ha de recuperar l'autoestima i l'orgull professional.** La qualitat del sistema educatiu depèn bàsicament d'aquest redreçament del professorat.

Ens proposem treballar per tenir una administració educativa pròxima, capaç d'actuar amb agilitat, de posar en relació tots els recursos a l'abast en el territori, d'impulsar la participació i la implicació de la comunitat local, de les empreses, dels professionals, dels sindicats en els projectes educatius i formatius de la xarxa d'escoles del seu territori.

Ens proposem treballar per un sistema educatiu connectat amb el sistema productiu a través d'un sistema de formació professional que articuli en el territori –i amb la implicació activa dels agents socials i econòmics- totes les ofertes de formació reglada, ocupacional i continua. Proposem una nova concepció dels centres de formació professional que vagi més enllà de la seva funció formativa per esdevenir centres col·laboradors, i si s'escau promotors, de l'activitat econòmica i fomentadors de l'esperit emprenedor.

I, molt més enllà ens proposem treballar en la perspectiva de la formació al llarg de la vida, entesa com a dret a la formació continua per a tothom i durant tota la vida. Una formació que ha d'esdevenir la garantia de noves oportunitats i de la no exclusió de ningú a causa de les noves formes de treball i de vida generades per la societat de la informació i del coneixement.

Proposem un nou salt endavant per superar l'atonía del moment i consolidar el molt que hem aconseguit, i afrontar sense por nous objectius i noves situacions. Un nou salt endavant que ens faci recuperar l'orgull col·lectiu de comptar amb un sistema educatiu digne de la nostra millor tradició pedagògica.

Amb un Govern que actuï d'impulsor i de garant i que confiï als actors de la comunitat educativa i a l'administració local la gestió educativa concreta en els centres i en el territori.

No és possible parlar d'educació sense parlar d'ocupació, perquè l'educació afecta totes les facetes de la personalitat i no pot restringir-se únicament a la seva aplicació productiva. Però, avui més que en cap altra època, en aquesta societat del coneixement, la vinculació entre educació i ocupació és indissoluble. Repeteixo: **No és possible parlar d'ocupació sense parlar d'educació.**

I per això vull començar parlant també de formació quan passo a exposar la nostra proposta per a una nova política d'ocupació. Una política que compta amb tres grans objectius.

El primer és millorar la capacitat de les persones per a trobar ocupació, conservar-la i progressar en la seva tasca professional.

Vivim la paradoxa de tenir 240.000 aturats i al mateix temps ofertes de treball que no es cobreixen, per falta de mà d'obra formada, per falta de tècnics i especialistes formats en oficis industrials.

I això passa després de 20 anys d'exercir competències en matèria d'educació o després de 15 de gestionar la formació ocupacional.

Per posar remei a aquesta situació:

-- Potenciarem els instruments d'orientació professional, en el mateix sistema educatiu i especialment en el procés de transició de l'escola al treball.

-- Coordinarem els tres subsistemes de formació professional: amb la formació ocupacional dels aturats com instrument per millorar la seva capacitat de trobar feina; amb la formació continua com a instrument imprescindible per una millor adaptació de treballadors i empreses a les necessitats d'una economia i un mercat de treball en constant evolució; i amb una formació professional reglada com a tercer pilar en què sostenir la capacitat col·lectiva de competir i les possibilitats individuals d'incorporar-se al món del treball.

-- Finalment, planificarem les ofertes formatives en el territori, de manera que es tingui present la capacitat i potencialitat de les persones i les necessitats de les empreses i els territoris. Amb la participació dels ajuntaments i els representants econòmics i socials en el seu disseny.

Amb això, podrem superar una situació lamentable, en la que s'ha fet formació ocupacional sense nord: s'han repartit subvencions cedint la iniciativa als centres formadors sense vincular la formació a les necessitats de les empreses, dels desocupats i del territori. I passo ara per alt les corrupcions que aquesta "no política" ha facilitat, amb la condescendència o la negligència dels seus responsables, sense capacitat de preveure, d'anticipar, d'auscultar les necessitats socials.

El segon gran objectiu de la nostra política és crear més i millor ocupació.

Més ocupació que satisfaci noves necessitats socials, com són els denominats serveis de proximitat, els relacionats amb les demandes d'educació, oci i lleure, els serveis de suport a la recerca, de cooperació i solidaritat. Serveis que, a més de ser necessaris socialment, creen nova activitat econòmica i faciliten la incorporació de la dona a la vida laboral activa.

També apostem per fomentar més autoocupació, col·laborant amb les institucions i organitzacions especialitzades en promoure l'esperit emprenedor i la creació d'iniciatives empresarials.

Aquesta millor ocupació implica contenir les hores extres i la introducció d'un sistema de "compte d'hores", potenciant la contractació a temps parcial amb igualtat de drets.

Som partidaris de **reduir progressivament la jornada laboral a l'equivalent de 35 hores setmanals**, de forma flexible, en còmput anual, i establim incentius i ajuts als acords que promoguin les noves contractacions estables a temps complet o parcial, mitjançant la reordenació o reducció de jornada, tendint a les 35 hores.

Finalment, actuarem decididament contra la sinistralitat laboral, que continua creixent, que perjudica a tants treballadors, però que també perjudica a les empreses. Potenciarem els àmbits de negociació entre els agents socials de Catalunya, per a facilitar la persecució dels abusos i el control del compliment de la llei.

En síntesi i per acabar aquest punt, la nostra política d'ocupació ha de tenir com a tercer objectiu bàsic cohesionar la societat i evitar la seva dualització.

És evident que la millora econòmica i la reducció de l'atur que hem viscut en els últims sis anys no han eliminat els problemes de certs col·lectius: joves, aturats de llarga durada, dones.

Els serveis d'ocupació han de transformar-se en veritables serveis d'assessorament personalitzat. **Posarem en marxa un programa de "compromís individual per l'accés al treball", per a tots aquells aturats de més de sis mesos**, per millorar la seva ocupabilitat i cerca de feina. La formació adquireix en aquests col·lectius una màxima importància.

Aquestes prioritats de la nova política d'ocupació s'han de concertar en el territori, des dels Ajuntaments i amb els agents econòmics i socials, amb els agents formatius, amb les institucions i organitzacions locals per mitjà d'uns Acords Territorials per l'Ocupació que defineixin objectius i expressin els compromisos de cooperació de totes les parts.

El tercer eix del programa d'actuació del Govern que Catalunya necessita avui és el de construir una societat cohesionada i segura.

El creixement econòmic té poc sentit si no representa més benestar i més seguretat per les persones. Refermo, doncs, el compromís socialdemocràtic d'afavorir més oportunitats per a tothom, garantint una millor convivència i evitant la fractura social. Però la societat del benestar exigeix no sols un compromís de polítiques públiques sinó que requereix elevats nivells de responsabilitat de les persones i els col·lectius.

Al costat de la més important inversió en capital humà en educació, el nostre projecte polític ha de garantir una societat cohesionada i segura, a on totes les persones, famílies i col·lectius puguin desenvolupar lliurement i plena el seu projecte de vida.

Volem contribuir a garantir:

- Una vellesa digna i en plenitud
- L'adequat suport a les famílies
- La igualtat d'oportunitats per les persones amb disminució, per a les dones i pels joves
- La promoció i protecció de la salut
- Un fort impuls cultural
- Un compromís sobre el fet immigratori
- La prevenció de la violència i la garantia de la seguretat ciutadana.

La societat catalana s'està envellint, disset de cada cent catalans tenen més de 65 anys, gràcies a la millora del sistema sanitari i de les pensions, la redistribució de la riquesa i l'eradicació de la pobresa extrema. La qualitat de vida de les persones grans a Catalunya ha anat millorant i la seva esperança de vida és llarga. Per tant, el nostre repte és oferir recursos i serveis per donar vida als anys de les persones grans.

Per això **cal fer tot el possible per poder envellir a casa, amb ajut quan calgui** i, quan viure a casa resulti impossible, disposar de serveis residencials alternatius a la pròpia llar, humanitzats, suficients i de qualitat.

La cobertura actual de serveis a la llar és de menys del 2% entre les persones majors de seixanta-cinc anys. Ens proposem arribar en 4 anys al 4%, i en vuit anys a un mínim del 8%.

Invertirem en habitatges amb suport per tal de garantir, en col·laboració amb el món local i la iniciativa privada, suficients centres de dia i residències.

L'envelliment no és un problema de les societats, si va acompanyat d'increments compensats d'infants. Però no és això el que està passant a Catalunya els últims anys, amb una caiguda de la natalitat important -de les més baixes del món-. I aquest és un element fonamental sobre el que el Govern de CiU no ha desenvolupat les polítiques adients.

Catalunya ha de **desenvolupar polítiques que facin compatible el treball de les dones i tenir fills. El suport a les famílies ha de convertir-se en eix central de la política social.**

Les famílies catalanes han canviat molt en pocs anys. La família extensa que viu en una mateixa casa és pràcticament inexistent i moltes més dones s'han incorporat al treball remunerat. I les dones i les seves parelles, per mancances en mesures de conciliació de la vida laboral i familiar, decideixen, a contracor en general, retardar l'edat de tenir fills i màxim tenir-ne un o dos.

Encara no s'ha resolt la igualtat d'oportunitats de les dones en l'àmbit laboral. El nivell educatiu de les dones s'ha anat igualant als homes però a l'hora de trobar i mantenir el treball estan en desigualtat clara. I la maternitat segueix essent un factor de distorsió de trajectòries professionals.

És urgent, doncs, **enfortir les polítiques de suport a les famílies i invertir més en la infància i l'adolescència**, més enllà de la prioritat educativa.

Mantenir els equilibris generacionals de la societat és molt important, **per això hem de destinar més despesa pública en suport a les famílies i als infants, perquè genera riquesa social i ocupació.**

Una societat que ha d'importar molta mà d'obra per falta de joves en poc temps té dificultats per cohesionar-se i per fer processos d'integració.

Però més enllà de raons socials hi ha qüestions individuals, les dones no s'han de veure obligades a triar entre feina o fills.

Per això **proposo un programa de suport a les famílies** basat en:

- Prestacions econòmiques directes per a totes les famílies amb fills a càrrec de 0 a 6 anys tendint progressivament de 0 a 18 anys.
- Escoles bressol i serveis complementaris per a la petita infància.
- Serveis d'ajut a domicili.
- Ajuts per a habitatge a unitats familiars amb menys recursos.

Continuarem avançant en la igualtat d'oportunitats de les persones amb disminució. És un dret i centrarem la política tant en les ampliacions dels recursos com en la qualitat dels programes:

- Revisió de la qualitat educativa que oferim a les persones amb disminució en l'etapa d'ensenyament obligatori però també en la formació professional o universitària.
- Resoldrem la fragilitat que viuen les entitats d'iniciativa privada social que aguanten el sistema, encara avui amb subvencions sense saber la planificació ni el model ni el finançament a mig i llarg termini.

Les polítiques d'ajut a persones i famílies han de veure's complementades per polítiques públiques d'ajut a col·lectius o grups socials: **cal invertir en barris dignes i segurs**. Hem de passar a accions concretes de dignificació dels habitatges i dels barris, dels espais públics. La cohesió social és un factor decisiu de seguretat ciutadana. Barris dignes i ordre als espais públics.

Impulsarem accions concretes de rehabilitació integral d'aquells barris i àrees urbanes que requereixen atenció especial. Actuacions que s'adreçaran no només a la rehabilitació de l'habitatge, sinó també a la dignificació dels espais públics, la provisió d'equipaments i la promoció econòmica i social. Per això hem dissenyat el que anomenem el Programa Urban Català, un programa d'intervenció especialment destinat a les àrees envellides, als polígons d'habitatge i als sectors d'urbanització marginal. En concret, **intervindrem, en col·laboració amb els ajuntaments respectius, en la millora de 40 barris de Catalunya en 4 anys, amb una inversió total de 90.000 milions de pessetes, dels quals la Generalitat n'aportarà 62.500.**

Educació, feina, cohesió social i seguretat tenen un pre-requisit bàsic: la salut, que és sense cap mena de dubtes el bé més preuat de les persones. I que, a part d'una responsabilitat individual, depèn fortament de la capacitat d'accés a un sistema sanitari de qualitat.

El govern de CiU ha impulsat la creació d'una xarxa sanitària hospitalària i ambulatoria important a tot el territori, derivada de la universalització del sistema nacional de salut impulsat a nivell d'Estat a l'època del Ministre Ernest Lluch.

Els últims anys, però, ha mancat el necessari impuls sobre la necessitat de:

- Dedicar-hi més recursos, per acostar-nos a la mitjana europea.
- Millorar-ne la gestió.
- Garantir equitat en l'atenció, en el territori i en els subgrups de població.
- Prioritzar la seguretat alimentària (aigua, aliments), salut laboral, mediambiental,... l'educació sanitària, la promoció de la salut.
- Millorar l'atenció a la salut mental.

Gastem més del 38% del pressupost de la Generalitat en Sanitat i a partir del nou model de finançament, sense partides finalistes, la responsabilitat de l'estalvi i d'una bona gestió de la despesa serà tota nostra, del Govern i de cada un dels ciutadans.

Per millorar el sistema sanitari català caldrà un gran acord polític i social, per poder disposar de més recursos però alhora racionalitzar la despesa, especialment amb un ús racional dels medicaments i la promoció efectiva de l'ús de genèrics.

Ens comprometem a continuar millorant el sistema públic de salut català corregint aquells aspectes més deficitaris. Donarem la màxima prioritat a la salut pública: educació per a la salut, prevenció, i les **màximes garanties en la qualitat alimentària, mediambiental i laboral**.

El sistema sanitari és bo, tot i que té molts aspectes a millorar però necessita adequar-se a la demanda creixent, en quantitat i qualitat. El temps en salut és molt important, pot esdevenir vital. En un món on les noves tecnologies s'imposen i el nivell cultural del ciutadà s'incrementa, el sistema de salut s'ha d'adaptar. En les malalties que no són greus, però que afecten a la qualitat de vida de les persones, cal garantir un temps màxim d'espera de sis mesos fins a la intervenció quirúrgica (incorporant en aquest termini les visites als especialistes i les proves per al diagnòstic). Hem de tenir un bon sistema d'emergències i de transport sanitari urgent, que doni sempre una resposta correcta i a temps.

En pocs anys, Catalunya ha de perdre el dèficit històric en serveis socio-sanitaris per a la salut mental. Donarem un nou impuls per desenvolupar un bon nivell de serveis de psiquiatria i salut mental que es correspongui al nostre nivell de desenvolupament socioeconòmic. No és només un problema sanitari. És necessària una acció coordinada de tot el Govern.

Quan parlem de societat cohesionada i segura, és adequat fer alguna reflexió relacionada amb la política cultural.

La política cultural ha de reorientar-se en profunditat. Necessita un canvi que ha de treure-la de la misèria pressupostària, de la mesquinesa política i de la manca de diàleg i concertació amb tots els sectors implicats.

I necessita desempallegar-se de l'encotillament identitari. Catalunya és un país amb una cultura i una llengua pròpies, compartides dins un àmbit lingüístic més ampli que suma prop de deu milions d'habitants. Una societat que ha sabut acollir i integrar, de sempre, onades immigratòries diverses, sobre la base del respecte a la pluralitat cultural i d'una clara voluntat col·lectiva d'unitat civil.

Avui ens trobem davant la situació radicalment nova que comporta el procés de globalització, amb les seves tendències a l'homogeneització cultural, si bé també amb unes possibilitats inèdites de projecció cultural global. I també amb la presència d'immigrants que posen a l'ordre del dia el diàleg intercultural.

La política que ens cal només es pot bastir des del diàleg i la concertació. Ha de poder sumar totes les capacitats i energies disponibles, públiques i privades, estatals i socials, creatives i productives, pedagògiques i mediàtiques.

Un país de les dimensions del nostre no pot desaproveitar l'esforç de ningú, ben al contrari, necessita tots els seus efectius per fer-se i actualitzar-se, per projectar-se enfora i cap el futur amb una força suficient.

Això implica un model radicalment nou per a la política del nostre país. Només així la nostra cultura podrà comptar amb la força i la salut que li calen per existir i créixer, per posar-se a l'altura que el futur requereix.

El "Pacte Cultural" de 1985 va ser un assaig frustrat d'entesa entre les administracions catalanes, un intent de generar un espai comú i autònom per a la cultura. Va ésser un assaig frustrat, recordem-m'ho, pel sectarisme.

Molt probablement pel fracàs d'aquell Pacte Cultural encara resten qüestions bàsiques sense solucionar i que esdevenen una autèntica hipoteca per a la vida cultural del país: la manca de planejament per a la construcció i rehabilitació d'equipaments culturals de cap a cap del territori, la manca de marcs estables de cooperació entre les administracions. Cal superar aquest llast.

Per totes aquestes raons, **proposem la creació d'un Consell de les Arts i de la Cultura**, format per exponents significatius de la vida cultural, i orientat a establir i actualitzar permanentment l'estat de la cultura, a generar consensos bàsics de la política cultural, un àmbit de diàleg i d'entesa, el motor d'un vast acord entre tots els agents que incideixen en la vida cultural catalana.

Em comprometo a doblar el pressupost de la Conselleria de Cultura en menys de quatre anys. Ara bé, la política cultural no pot estar confinada en l'àmbit de la Conselleria, cal estendre-la en gairebé tots els àmbits de l'actuació

política: l'educació i el territori, de manera prioritària, a partir d'un ambiciós programa d'inversió en infraestructures culturals arreu de Catalunya. Després de deu anys en els que hem aixecat els equipaments nacionals amb massa retard i amb poca dotació econòmica, cal reequilibrar una situació greu de manca de biblioteques en condicions, auditoris, arxius, centres culturals. Hem d'estendre l'actuació cultural en turisme, ocupació, universitats, urbanisme, noves tecnologies, innovació,...

En el capítol dedicat a cohesió social i seguretat, és obligat abordar el fenomen immigratori, que planteja importants neguits a la ciutadania. El neguit que prové de la por a la diferència i el neguit de veure com la presència creixent d'immigrants posa a prova els mecanismes de cohesió social i pressiona sobre col·lectius i territoris que ja pateixen de dèficits socials estructurals. No tenim un sistema de serveis socials universalitzat i la major demanda per part de les persones estrangeres pobres ha fet que aquest sistema sigui molt més deficitari.

Catalunya està ben situada per convertir la immigració en una gran oportunitat, per a proposar revisar la cooperació exterior, el control de fluxos migratoris i les polítiques socials necessàries. **No hi ha política d'integració possible sense un control efectiu de les entrades d'immigrants.** I tampoc sense una política de demanda que s'imposi a l'actual model d'oferta. No ve qui hauria de venir: venen els que volen i poden venir.

Hem estat des de sempre partidaris d'abordar aquesta qüestió des del diàleg i el consens amb les forces polítiques i socials. Em refermo avui en aquest compromís i vull exposar l'agenda temàtica d'aquest diàleg que s'estructura en tres criteris:

- Fomentarem una política activa i eficient de canalització i control dels fluxos migratoris, mitjançant claredat i transparència dels procediments, seguretat jurídica; això requereix una acció concertada a nivell espanyol i europeu que parteixi de la base que no tenim una capacitat d'acollida il·limitada i que sols una immigració sota control garanteix els mínims de dignitat i protecció social als que els immigrants han de poder accedir. Serem exigents amb el govern de l'Estat, perquè assumeixi les seves responsabilitats que també inclouen una bona recepció i acollida de les persones sense regularització administrativa o en espera de resolucions.
- Exigirem el reconeixement dels drets i la dignitat com a ciutadans de les persones immigrades i la nostra solidaritat amb la seva precària situació social, aquest reconeixement té com a lògica contrapartida l'acceptació per part de les persones immigrades dels deures que la nostra societat imposa a tot ciutadà i d'aquelles regles del joc no escrites que ens configuren com a societat.
- Farem pedagogia del civisme, la convivència i el respecte; els escolars són la nostra oportunitat, les generacions dels infants que estan creixent junts a l'aula són la nostra esperança. Així mateix, garantirem la tutela efectiva i els recursos necessaris per menors estrangers sense família.

L'altra qüestió que preocupa, i amb raó, als catalans i les catalanes és una creixent percepció d'inseguretat ciutadana. **L'objectiu de tot govern que mereixi aquest nom és el de garantir, precisament, la tranquil·litat ciutadana.** I és aquesta una qüestió també en la que ha de primar un alt sentit institucional i la renúncia expressa a tot partidisme.

Permetin-me que, des d'aquest punt de vista, expressi la meva satisfacció sobre la unitat de les forces polítiques catalanes contra el terrorisme i l'increment de la col·laboració entre els diferents cossos i forces de seguretat que està augmentant l'eficàcia de la lluita policial.

Però la preocupació ciutadana sobre els temes de seguretat va més enllà de la lluita antiterrorista. S'estén als temes de la petita delinqüència, la multireincidència o millor, habitualitat, i fins i tot a brots de violència urbana que s'escapen dels esquemes clàssics.

Cal que reflexionem conjuntament sobre la necessitat d'afinar el model policial català i, sobretot, sobre els efectes d'un model de substitució esglaonada en el temps que fa que mentre hi ha policies que ja marxen els que han de venir encara no arriben. En aquest sentit també cal millorar els mecanismes de coordinació policial.

He de dir-los que en aquesta, com en altres qüestions, sóc tarradellista. Deia Tarradellas que tot el que preocupés als catalans, encara que superés les competències estrictes de la Generalitat, havia de ser objecte d'actuació per part del Govern català i del seu President que, no ho oblidem, és el màxim representant de l'Estat a Catalunya.

Per posar un exemple: no és possible que el control de manifestacions que circulen pel centre de Barcelona depengui de decisions polítiques preses a Madrid. En aquest sentit també, vull evocar la reflexió que sobre aquest tema feia el President Pujol en el seu primer discurs d'investidura: "En tot cas, sigui com sigui, sigui coordinant les policies locals, sigui a través de la Junta de Seguretat que coordinarà les competències de l'Estat i de la Generalitat en matèria de seguretat i que es constituirà en el termini de tres mesos a partir del nomenament del Consell Executiu -o sigui, també a través de la Conselleria de Governació i Direcció General d'Ordre Públic-, la Generalitat ha de contribuir i ha de pressionar perquè les mesures policiaques siguin les pertinents".

Aquest és el camí que cal recórrer amb decisió. Davant de problemes tant punyents com el de la seguretat, els ciutadans no entenen aquest intent permanent de passar-se la pilota els uns als altres. En aquest **sentit reclamo, i estic segur que obtindrem, la màxima autoritat de la Generalitat sobre tots els cossos i forces de seguretat pel que fa a la seva tasca de garantir la tranquil·litat ciutadana a Catalunya.**

Paral·lelament, de nou reclamem el suport de la Cambra per dotar-nos de mecanismes de Justícia Local i justícia ràpida, almenys els continguts a la Carta

Municipal de Barcelona, congelada al Congrés dels Diputats per l'actual majoria absoluta del Partit Popular.

Per avançar en els tres eixos que he anant desgranant, és imprescindible la quarta línia de treball que proposo: la necessitat d'un govern proper i eficaç.

Proposo una forma de governar que activi les abundants energies socials del país en benefici de tots. No un govern que vulgui teledirigir aquestes energies o orientar-les en benefici d'uns quants. Proposem una forma de governar, en la que el sector públic actuarà com a "animador" i no com a expropiador o com a interventor.

Com penso que cal activar aquesta participació? Com fer possible aquesta complicitat social?

Farem possible aquesta complicitat ...

- governant amb **més transparència davant de l'opinió**
- governant amb **més proximitat a la ciutadania**
- governant amb **una administració pública més motivada**

Impulsaré una forma de governar oberta i transparent, on el secretisme, l'ocultació d'informació, l'opacitat siguin desterrades. El dret de tothom al coneixement de les informacions que són a disposició del Govern i que l'afecten com a ciutadà ha de tenir un reconeixement legal clar i efectiu.

El debat transparent sobre les discrepàncies entre opcions polítiques ha de fer-se a la llum pública. Ha de fer-se en aquest Parlament –tantes vegades menystingut pels governs anteriors- i en els mitjans públics de comunicació –tan sovint convertits en altaveu d'una sola opció-. Amb aquesta intenció, impulsarem, des del màxim consens, la reforma del Reglament del Parlament per a convertir-lo en una cambra capaç d'atreure un major interès de la ciutadania, entre altres coses perquè tingui la possibilitat d'accedir més directament al procés legislatiu i de control del govern.

Amb aquesta mateixa intenció, promourem també la reforma de la normativa sobre mitjans de comunicació pública, per a convertir-los en autèntics escenaris del pluralisme social, cultural i polític del país, i no en reducte teledirigit des de l'Executiu. **Em comprometo a continuar el procés de renovació necessària d'aquest sector**, un procés que va començar l'inici d'aquesta legislatura, però que la visió atemorida i defensiva de l'actual Govern ha ralentit i obstruït.

La forma de governar a la que em comprometo serà tant més transparent, quant més propera sigui l'acció de govern als ciutadans als que ha de servir. Només cal moure's per Catalunya per sentir el plany generalitzat contra el "neocentralisme" que una mala interpretació de l'autogovern ha generat al nostre país en aquests 20 anys. És urgent corregir aquesta deriva, descentralitzant competències i recursos cap als Ajuntaments i desconcentrant atribucions de la Generalitat cap a les regions o vegueries. La nostra proposta en aquesta matèria

és prou coneguda. I no es tracta d'una proposta teòrica: es troba en la línia d'allò que proposa en el II Congrés de Municipis de Catalunya.

Aquesta proximitat exigeix accelerar la reforma de les lleis d'ordenació territorial, sense entrebancs i sense retards emparats en excuses de mal pagador, de qui prefereix la conservació aferrissada de les seves plataformes de poder partidista i clientelar, a procurar el millor servei a la ciutadania.

Dotar els municipis de més competències i de més recursos, estimular amb incentius efectius la concertació intermunicipal i intercomarcal per a la provisió de serveis, **desconcentrar els serveis de la Generalitat de manera coherent i no fragmentada, en set vegueries: la regió metropolitana de Barcelona, les comarques gironines, el Camp de Tarragona, les Terres de Lleida, la Catalunya Central, l'Ebre i els Pirineus.** Vegueries que a més han de ser àmbit per a la cooperació local i per a l'aplicació de plans territorials i estratègics específics.

Aquests són els eixos de la reforma legislativa que impulsarem amb tota l'energia i comptant amb el suport més ampli possible d'aquest Parlament. Perquè una bona organització de l'Administració sobre el territori és requisit imprescindible per a l'equitat en la prestació dels serveis i la satisfactòria representació dels ciutadans i ciutadanes.

I és també la forma de resoldre, de manera definitiva, els conflictes i les tensions que hagin pogut plantejar-se entre el Govern de la Generalitat i els grans Ajuntaments de Catalunya, Barcelona al capdavant. Quan el Govern de la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona es posin a treballar plegats, des de les respectives legitimitats, la gran beneficiària serà Catalunya sencera. Per això és també tant important resoldre de manera definitiva la qüestió de la Carta de Barcelona, aprovada per unanimitat per aquest Parlament. La ciutat necessita un marc legal clar que reculli la seva especificitat i li permeti exercir en plenitud el seu paper de capital de Catalunya.

Finalment, cal recordar que l'instrument principal del govern és l'administració pública. Sabem que els efectius humans de l'administració autonòmica són joves, competents i ben disposats a actuar professionalment al servei dels interessos generals. L'existència de bosses de clientelisme –que existeixen per responsabilitat del govern de CiU- no desqualifiquen el conjunt de l'Administració, però poden desmotivar-la i afectar a la moral professional en general.

Vull assegurar que l'actuació del nou govern serà guiada pel respecte a la competència professional dels empleats públics de la Generalitat. Comptarem amb les seves aportacions tècniques a la definició de les polítiques públiques i donarem confiança a la seva actuació quan es tracti de la seva execució. El bon funcionari, el bon empleat públic és el més capaç de detectar les necessitats canviants dels ciutadans i de proposar iniciatives per a satisfer-les. Per això comptarem amb ells i elles com a principal actiu d'una acció de govern que creu en el sector públic.

Però també exigirem el seu compromís en l'esforç per a fer més eficient i més responsable l'acció pública en els diversos sectors en que intervé: en l'educació, en els serveis socials, en la sanitat, en la promoció cultural o en la promoció econòmica.

Nosaltres no creiem –com ha dit la dreta en molts països- que “el sector públic o el govern no pot solucionar els problemes socials, perquè és el propi sector públic el que és un problema”. Ni podem fer –com fan altres- que, per un costat, afirmem que el sector públic és un problema, però s'esforcen en ampliar-lo per posar-lo al servei dels seus interessos de grup o de partit. Nosaltres reafirmem –des de la nostra pròpia coherència- que sense l'acció d'una administració pública competent, eficient i responsable davant la ciutadania no es pot garantir la igualtat d'oportunitats de tots els membres de la comunitat.

L'alternativa que em proposo desenvolupar, per tant, **establirà standards de qualitat dels serveis públics i posarà en marxa mecanismes eficients de controlar el rendiment d'aquests serveis, mitjançant les “cartes de serveis”**.

Sabem òbviament que l'expansió del sector públic està subjecte a limitacions pressupostàries i organitzatives. Això obligarà a la reducció o supressió d'organismes públics, creats sovint per exigències del clientelisme polític, més que no pas per necessitat de fer més eficient la gestió del servei. Però implicarà sobretot el control més efectiu del rendiment de tots els òrgans prestadors de serveis, ja sigui dels que gestiona directament la pròpia Administració, ja sigui dels que gestionen entitats privades.

Em comprometo a la correcció permanent, insistent i sense pausa de les deficiències que s'observen en l'administració pública. I penso que aquesta correcció permanent serà més efectiva si compta amb el suport indispensable de dos col·lectius protagonistes: els ciutadans usuaris de cadascun d'aquests serveis i els dels propis empleats públics que els gestionen o supervisen. Correspondrà al nou Govern animar a aquests dos col·lectius a que assumeixin també aquesta responsabilitat.

Sabem el que ens diuen les enquestes i els observadors de la nostra realitat política: la credibilitat, el prestigi de les nostres institucions, dels nostres partits, de nosaltres mateixos com a part del que s'anomena “classe política” no es troba a l'alçada del que tenen altres institucions o actors socials.

Fa 25 anys celebràvem a Sant Boi un primer 11 de setembre en semi-llibertat que contenia un gran capital de confiança en les futures institucions públiques que el poble català volia recuperar després de 40 anys de dictadura. ¿Podem afirmar que hem satisfet plenament aquelles expectatives? Sense caure en derrotismes injustificats, hem de reconèixer que el balanç presenta punts foscos. I que no podem resignar-nos a acceptar-los com un fatalisme inexorable.

Hi ha moltes coses a fer. Hi ha una tasca de renovació democràtica, de formes de fer política que no podem defugir. Com a Govern contribuirem a reforçar

aquell esperit de participació cívica que trobem a faltar; que trobem a faltar en la manca de participació electoral, en la manca d'interès per l'acció de les institucions, en la manca d'atractiu dels nostres partits per a una bona part de la ciutadania.

Sense esperar miracles o transformacions sobtades d'aquest estat d'ànim col·lectiu, no podem dimitir de prendre iniciatives per a modificar-lo en sentit més positiu i per a recuperar una relació de més confiança entre ciutadans, institucions i classe política.

Cap d'aquestes iniciatives per ella sola pot conduir a l'activació de la participació democràtica que desitgem. Però tampoc podrem avançar sense elles en la recuperació de la confiança ciutadana en les institucions representatives del nostre autogovern. Aquelles institucions que, quan només eren un projecte, una aspiració, i van fer sortir al Passeig de Gràcia de Barcelona -aviat farà també 25 anys- un milió de catalans.

Fins aquí l'explicació **dels quatre grans eixos del programa del nou Govern que Catalunya necessita, del programa que em proposo de desenvolupar.**

17 compromisos concrets els acompanyen: Els enumeraré i definiré, desenvolupant un xic més els tres compromisos que considero més expressius del conjunt de la proposta que els estic presentant. Demà hi haurà temps d'entrar amb més detall en la resta si els grups parlamentaris ho consideren necessari.

Els tres compromisos mencionats son els relatius **al Suport a les famílies, les infraestructures i, el darrer, referit al marc financer i en concret a la viabilitat del conjunt de les propostes.**

1. Suport a les famílies

Proposo una política de suport a la família amb cinc objectius: la conciliació de la vida laboral i la vida familiar; la igualtat d'oportunitats de les dones per accedir al mercat laboral; la corresponsabilització dels pares des de la primera infància en la vida familiar; afavorir l'increment de la natalitat; i facilitar la formació de noves famílies.

Mesures a aplicar:

- Implantació d'una **prestació econòmica directa i universal** per a totes les famílies de 8.000 pessetes al mes per cada fill a càrrec. La implantació de la mesura serà gradual, es començarà a aplicar pels fills menors de sis anys i s'ampliarà progressivament fins als 18. La prestació es podrà capitalitzar els tres primers anys amb una assignació aproximada de 40.000 pessetes al mes per fill a càrrec. Cost inicial: 38.000 milions de pessetes.
- Tots els infants de 4 mesos a 3 anys podran accedir a **places d'escola bressol públiques de titularitat municipal. Per a la qual cosa es crearan 30.000 noves places en un període de 5**

anys que, sumades a les 12.000 ja existents, faran un total de 42.000 al cap de 5 anys. La dotació per plaça serà de 600.000 pessetes que es finançaran per terços entre la Generalitat, els Ajuntaments i les famílies. Cost del primer any per a la Generalitat: 3.600 milions de pessetes; al cinquè any: 8.400 milions de pessetes.

- **Servei d'ajut a domicili per persones grans amb dependència.** Aquest servei atindrà a unes 50.000 persones el quart any (és a dir, una cobertura del 4% de la població major de 65 anys fins arribar al 8% progressivament). Subvenció mitjana: 160.000 pessetes/any per persona. Finançament: Generalitat –2.500 milions de pessetes el primer any fins a arribar a 8.000 milions el quart any-. L'ajut es modularà en funció de la renda de l'individu.
- **Conciliació de la vida laboral i familiar** a través de l'ampliació de l'horari d'obertura de les escoles amb activitats no lectives i ajuts econòmics segons el nivell de renda.
- **Ajuts per lloguer d'habitatge per a joves** que vulguin emancipar-se i famílies amb ingressos inferiors a una quantia mínima. Import de l'ajut: 300.000 pessetes/any. Cost global: 1.000 milions de pessetes.
- Promourem, encara que no sigui competència directa de la Generalitat, **la revisió dels permisos de maternitat i parentalitat;** "mes del pare" o allargar amb 4 setmanes en cas d'un sol progenitor; i adaptació dels horaris laborals.

2. Envellir a casa amb ajut

Proposo implantar un **Pla d'Atenció Domiciliària** que ampliarà aquest servei a la llar a totes aquelles persones que ho necessitin. Els objectius d'aquest Pla són: estendre, incrementar i adaptar els serveis d'atenció a domicili (SAD) a les persones amb dependència que viuen a casa seva especialment la gent gran i els malalts crònics; coordinar els diferents serveis existents i equilibrar el sector públic i el sector privat en la provisió del SAD; assegurar l'atenció a domicili o recursos alternatius a la llar que ho requereixi; garantir un servei de qualitat i, per tant, tenir cura de la formació permanent de les persones que treballen en el SAD; i fer un programa pilot d'atenció a les famílies amb infants en situació d'alt risc a través d'educadors familiars.

Objectiu:

- Augmentar la cobertura del Servei d'Atenció a Domicili de les actuals 55,4 hores a 255 hores anuals.
- Universalitzar en quatre anys el servei de teleassistència lligat a l'atenció a domicili.

Cost total del programa en el primer any: 2.700 milions de pessetes. Cost en el quart any: 8.500 milions de pessetes.

3. Una assistència sanitària de major qualitat i més humanitzada

Proposo un esforç addicional per reduir la durada del temps d'espera dels malalts per a ser intervinguts i per augmentar la durada del temps de les visites mèdiques als Centres d'Assistència Primària.

Mesures concretes:

- En les malalties que no són greus, es garantirà un **temps màxim d'espera de sis mesos** fins a la intervenció quirúrgica. Aquest màxim inclourà el temps que es triga en les visites als especialistes i en efectuar les proves de diagnòstic.
- A l'**atenció primària** es rebaixarà el nombre de ciutadans per metge de capçalera de manera que el temps promig de visita sigui almenys de 10 minuts. Només així es garanteix que es compleixen els objectius de la reforma de l'atenció primària: prevenció, promoció d'hàbits de vida saludable, atenció precoç de malalties, entre d'altres.
- En relació als **especialistes**, **s'incrementarà paulatinament el nombre de metges** de les especialitats que tenen més temps d'espera, per tal de reduir la demora i incrementar el temps de visita.

4. Pactes Territorials per l'Ocupació

Proposo impulsar la negociació d'**acords territorials per l'ocupació**, entre els agents socials al territori i les institucions locals o comarcals. Aquests acords haurien de garantir l'estreta vinculació entre escola, empreses i territori, així com definir els compromisos concrets de cada part en la creació d'ocupació, en la millora de la qualitat de l'ocupació, en la disminució de la sinistralitat laboral i l'increment de la competitivitat empresarial.

Mesures concretes:

- Promourem la participació activa dels agents socials en el procés d'informació i intercanvi per mitjà dels nous Consells Locals d'Ocupació.
- Reforçarem el paper dels Ajuntaments en el desenvolupament econòmic local.
- Assegurarem la presència de les administracions locals, juntament en els agents socials, en els àmbits de direcció i gestió del Servei Català d'Ocupació.
- Prioritzarem l'atorgament d'ajuts i subvencions a projectes empresarials o formatius realitzats en el marc d'acords territorials per l'ocupació.
- Ens oposarem a l'intent del govern central de limitar la capacitat negociadora dels agents socials a nivell territorial, a través de la reforma de la negociació col·lectiva anunciada pel Ministeri de Treball.

5. Devolució de competències educatives al món local

Proposo transferir la **gestió de l'educació infantil i primària i, opcionalment, la secundària als Ajuntaments**, reservant per al Departament d'Ensenyament les funcions directives del sistema educatiu:

regulació, ordenació, planificació global, avaluació, finançament, professorat, inspecció i polítiques compensatòries i de reequilibri.

Mesures concretes

- Procés de descentralització flexible i amb ritmes diferents segons les necessitats, característiques i capacitat de cada municipi o agrupació de municipis que es constitueixin a aquest efecte
- Transformació dels actuals Consells Escolars en Consells d'Educació, tant en l'àmbit municipal o territorial com de Catalunya.
- Més autonomia funcional i educativa als centres.

6. Model universitari obert i descentralitzat

Proposo fer costat a les Universitats catalanes en la seva oposició al Projecte de Llei d'Universitats del Govern de l'Estat. Així mateix proposo **la redacció urgent de la Llei d'Universitats de Catalunya**, text articulat que definirà un model global i transparent de finançament, la coordinació del sistema, la reforma dels Consells Socials, la programació universitària, les relacions de les Universitats presencials amb la UOC, i la política de professorat, i el dret a l'estudi, amb l'objectiu de garantir efectivament i d'aprofundir l'autonomia universitària.

Davant la caiguda del nombre d'estudiants universitaris proposem treballar en varies direccions: fer un major esforç per conferir solidesa als instruments de planificació: reordenar la programació d'ensenyaments sobre la base de la demanda a mig i llarg termini; avançar més ràpidament en la línia del Districte Obert; desenvolupar un programa de suport a la internacionalització amb ajuts de la Generalitat que complementin les beques Erasmus-Sócrates; i informar de la realitat de la política lingüística de les Universitats catalanes, de les facilitats per a l'aprenentatge del català i per a l'ús acadèmic de l'espanyol, el francès i l'anglès.

En relació a les Universitats territorials, estimular la seva condició d'agents en la dinamització econòmica dels territoris, fent confluïr els tres elements que han de conformar el nucli impulsor de la Societat del Coneixement: empreses-administració-universitat.

7. Infraestructures pel segle XXI

Recents estudis ens indiquen que el valor de l'estoc de les infraestructures del transport a Catalunya és del 14% del PIB, molt lluny del promig europeu (28%) o del 18% de les regions europees amb què ens comparem. L'esforç d'equiparació al nivell d'infraestructures necessàries pel nostre desenvolupament requerirà **una inversió total de 7,5 bilions de pessetes en deu anys**, de les quals **4,7 bilions correspondran a inversió pública i 2,8 de participació del sector privat**. Els 4,7 bilions d'inversió pública es distribueixen en 2,75 bilions de l'Administració de l'Estat, 1,78 de la Generalitat, i la resta de l'Administració Local. El conjunt de la inversió es distribuirà de la següent manera: el 42% per a la millora de la competitivitat i

de les connexions amb Europa (aeroports, telecomunicacions, R+D, Ferrocarril Alta Velocitat i Ports), el 13% per a un nou model de mobilitat sostenible (transport públic: metro, rodalies, transport lleuger), el 19% per a la gestió sostenible del territori (infraestructures mediambientals i operació Litoral- Besòs); i el 26% restant per a la vertebració territorial de Barcelona amb les altres àrees metropolitanes de Catalunya). Això significa que **Catalunya ha d'incrementar en un punt percentual anual acumulatiu durant deu anys l'esforç inversor en infraestructures econòmiques en relació al PIB.**

8. Pla Estratègic per Catalunya

Els grans projectes del país, per la seva dimensió o pel seu caràcter estratègic, han de ser impulsats des del necessari acord entre totes les administracions, el sector privat i la comunitat acadèmic-científica. El Govern de Catalunya ha de jugar un paper actiu en la definició i lideratge d'aquest esforç, creant els marcs adequats de reflexió i decisió que facin possibles les necessàries sinèrgies territorials i sectorials. En aquest sentit proposo l'elaboració d'un Pla Estratègic per Catalunya, plenament participatiu, per definir les línies bàsiques de desenvolupament futur del país en el marc espanyol, europeu i mediterrani.

9. Comerç i turisme, indústries punteres

Catalunya té una indústria puntera que encara pot créixer si s'actua amb intel·ligència. Els parlo del turisme. Li donarem nivell mínim de Secretaria General i eventualment de Conselleria.

Proposo dues línies d'actuació: fer de la qualitat el factor diferencial del sector turístic català i impulsar l'oferta de turisme sostenible.

Un altre sector econòmic que és alhora factor de dinamització urbana i nus de teixit social és el comerç. Especialment el petit comerç sotmès a un procés de canvi a causa de la competència de les grans superfícies comercials i a la creixent exigència del consumidor. Proposo tres línies d'actuació: prosseguir en els esforços de modernització del comerç català fer del comerç urbà una prioritat amb polítiques de foment i modernització, sense renunciar als ingressos derivats de l'impost sobre les grans superfícies, impugnats pel govern del PP; i retornar als Ajuntaments el protagonisme en l'ordenació de l'activitat comercial, sempre vetllant pel compliment de la tercera excepció al principi de proximitat (el perill de col·lúsió).

10. Més diners i més consens per a la cultura

Proposo duplicar el pressupost de cultura. Aquest increment substancial de recursos es destinarà al foment de les indústries cultural i a la implementació d'un Pla d'infraestructures culturals territorials. Els objectius d'aquest Pla són:

- Propiciar la igualtat d'oportunitats en l'accés a la cultura. Aquesta igualtat ha d'estar garantida per l'existència d'equipaments de qualitat homogènia arreu del territori.
- Construir sistemes culturals territorials, que permetin no només les economies d'escala en la seva gestió i millora sinó les connexions pertinents amb les capçaleres sectorials de caràcter nacional o regional.
- Millorar les condicions de vida dels ciutadans ja que l'acumulació cultural i formativa comuna suposarà sens dubte, una major capacitat de riquesa.
- Contribuir al desenvolupament de sectors productius locals en matèria de turisme, professions artístiques, gestió de serveis culturals, etc.

El cost global del programa a deu anys és de 118.000 milions de pessetes, finançades al 50% entre la Generalitat i l'Administració local.

11. Extensió sobre el territori de les Tecnologies de la Informació i la Comunicació

Proposo el **desplegament efectiu de la xarxa de comunicacions en banda ampla a tot el territori**, vetllant per a un equilibri territorial i social en les zones que en són deficitàries. La societat de la informació i del coneixement precisa d'un alt nivell de desenvolupament de les TIC i, sobretot, capacitar a la població per a un ús intel·ligent.

Impulsarem dos tipus de mesures:

- Les destinades a estimular i impulsar el sector de les TIC, generant un mercat del sector a Catalunya, estimulants la demanda i aplicant polítiques d'oferta, en especial per al sector dels continguts.
- Les destinades a evitar la divisió digital, a través d'un programa de cohesió social i territorial.

La conjunció de les polítiques urbanístiques, de foment de les iniciatives locals, de formació i de Capital risc han de permetre la implantació d'iniciatives tipus 22@ en les ciutats mitjanes de Catalunya.

12. Barris dignes i segurs

Àrees molt importants de les nostres ciutats pateixen problemes preocupants d'ordre urbanístic i social. Aquests dèficits afecten amb particular intensitat els nuclis antics, les àrees d'expansió urbana i els polígons d'habitatge. Molt sovint les carències urbanístiques van acompanyades d'una acusada problemàtica social: envelliment, baix nivell de renda, baix nivell educatiu i formatiu, pèrdua de població i concentració de grups amb necessitats especials. Aquestes situacions requereixen **actuacions d'intervenció integrals per part de l'administració**.

Mesura:

Proposo impulsar actuacions d'intervenció integrals a **40 barris d'arreu de Catalunya en 4 anys**.

Objectius:

- Rehabilitar l'habitatge, els espais públics i les comunicacions.
- Millorar les dotacions en escoles, equipaments i serveis.
- Assolir l'augment de l'activitat econòmica i el nivell de benestar de la població.

L'aportació de la Generalitat per a aquestes actuacions serà de 62.500 milions de pessetes durant el quadrienni.

13. Comandament únic de les forces de seguretat

Proposo l'atribució a la Generalitat, a través de la delegació específica que correspongui, del comandament de tots els cossos i forces de seguretat de l'Estat a Catalunya, llevat de les funcions estrictament reservades com la vigilància de fronteres o la lluita antiterrorista.

14. Lleis institucionals bàsiques

Proposo l'aprovació o revisió de les següents lleis: Estatut d'Autonomia de Catalunya, Llei electoral de Catalunya, Reforma de la Llei 3/1982 del Parlament, President i Consell Executiu, Llei reguladora de la Iniciativa Legislativa Popular, Lleis d'Organització Territorial, Lleis reguladores dels organismes consultius de la Generalitat, Llei del Consell Audiovisual de Catalunya.

Objectius:

- Eliminació de la disposició transitòria de l'Estatut que regulava l'atribució d'escons per províncies d'acord amb la població de l'any 1976; la reversió a Catalunya de la titularitat de la Televisió Catalana, tal com ha estat compromès en aquesta cambra pel propi President de la Generalitat; consagració estatutària del paper de les vegueries; i addició d'una Carta catalana de drets, deures i principis, que consagri els drets de ciutadania a la llum dels criteris establerts en general per la legislació europea i de les especificitats del nostre marc de convivència.
- Establir un règim electoral català respectant els principis de vot igual, proporcionalitat i proximitat, i instituint la Junta Electoral de Catalunya.
- Limitar el nombre de mandats consecutius del President.
- Legalitzar la institució del Conseller Primer.
- Revisar la regulació de la Iniciativa Legislativa Popular.
- Revisar les competències, composició, designació i responsabilitats dels organismes assessors de la Generalitat (Consell Consultiu, Sindicatura de Comptes, Consell de l'Audiovisual, etc.)
- Regular l'estatut dels mitjans de comunicació de la Generalitat.
- Establir els àmbits territorials de descentralització de la Generalitat, així com els marcs de cooperació local i entre Generalitat i Ajuntaments.

15. Els quatre federalismes i la Carta de Barcelona

Catalanisme polític i federalisme: reconeixement explícit de les nacionalitats històriques; Senat federal, compostat per representants acordats per governs i parlaments autonòmics; presència directa de les nacionalitats històriques a les institucions europees, assumint o compartint la representació del conjunt de l'Estat en les matèries en què tenen reconeguda competència.

Federalisme fiscal: descentralització de la despesa pública per arribar a una distribució del tipus: 40 per a l'Estat, 30 per a les CCAA i 30 per als Ajuntaments; inversió bàsica de l'Estat per habitant en les grans àrees metropolitanes seguint un criteri bàsic d'igualtat; pagar per renda i rebre per població; la gestió de l'Agència Tributària a Catalunya correspondrà a la Generalitat, amb la participació i corresponsabilitat dels tres nivells d'Administració pública.

Federalisme cultural: ple reconeixement de la pluralitat cultural i lingüística d'Espanya; ús de les quatre llengües de l'Estat; ensenyament de la història dels pobles d'Espanya; Ministeri de les Cultures, participat per les autonomies; participació de la Generalitat en els organismes europeus i internacionals de cooperació cultural i lingüística.

Federalisme judicial: atribuir al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya les funcions de Tribunal de Cassació per resoldre, en darrera instància a Catalunya, la gran majoria de recursos judicials iniciats en aquest territori; crear la Comissió de Justícia de Catalunya, que exerceixi les competències de govern i direcció de la Justícia catalana que actualment ostenta el Consell General del Poder Judicial; exercir, des de la Generalitat, les competències relatives sobre fixació de les demarcacions judicials, la participació en el nomenament dels jutges i magistrats que han d'integrar el Tribunal Superior de Justícia, i el debat i, si s'escau, l'adopció de resolucions en relació amb la Memòria judicial.

Desencallar la Carta Municipal de Barcelona, aturada pel Govern del PP al Congrés dels Diputats.

16. Reforma de la Constitució

Proposo impulsar la reforma de la Constitució espanyola per a modificar el Senat en el sentit de convertir-lo en la Cambra de representació territorial.

17. Marc financer i factibilitat

La viabilitat financera de les polítiques i propostes contingudes en el programa que els acabo de presentar venen garantides per la generació de recursos que el nou govern obtindrà i que es distribueixen de la següent manera:

-- la diferència entre els ingressos consolidats no financers de la Generalitat i les despeses corrents limitades a un creixement real tendencial del 1,5%, proporcionen un marge addicional per al període 2002-2006 de 1.377.900 milions de pessetes, sense assumir nou endeutament.

-- considerant un escenari amb nou endeutament, però amb manteniment de la relació deute/PIB, els recursos disponibles serien de 1.924.031 milions de pessetes.

-- d'acord amb els criteris de finançament proposats pels socialistes, d'anivellament del finançament de Catalunya amb la resta de Comunitats Autònomes de règim comú i la progressiva convergència a llarg termini amb les de règim foral, els recursos addicionals serien de 322.300 milions de pessetes.

-- incorporant la inversió tendencial actual de la Generalitat, el marge de recursos addicionals que es generaran en cinc anys seria de 3.358.359 milions de pessetes, sense nou endeutament i de 3.904.452 milions de pessetes, mantenint els nivells d'endeutament respecte el PIB.

La qual cosa garanteix la viabilitat financera de les polítiques que comporten major despesa corrent i els nous projectes d'inversió que proposo en aquest programa.

Acabo.

Els quatre eixos que he desenvolupat i els disset compromisos que he detallat, poden resumir-se en un de sol: **governar Catalunya d'una altra manera, caracteritzada pel respecte, la confiança, l'eficàcia, el consens, la transparència i la proximitat.**

L'autoritat del Govern de la Generalitat s'ha de fonamentar en un **profund respecte als ciutadans i ciutadanes de Catalunya, a la seva societat civil, al Parlament, als territoris i al poder local.**

Nosaltres començarem justament per aquí: **confiant més en els ciutadans i ciutadanes d'aquest país.** Liderant d'una manera diferent. Escoltant i després actuant. I sobretot: escoltant la gent i convidant la gent a actuar amb nosaltres.

Estic per la **unió dels catalans entorn d'un projecte, basat en la confiança i apuntant al futur.**

Unió de govern, societat, economia, escola i universitat entorn d'un Pla Estratègic de Catalunya.

Unió dels territoris de Catalunya, des de la veu pròpia de cada un d'ells.

Unió dels catalans d'origen i dels catalans sobrevinguts. **Un sol poble. Amb accents diferents, però un sol poble.**

Unió de **Generalitat i Ajuntaments**. President i Alcaldes, aquesta serà la fórmula de l'èxit a Catalunya.

Confiança en nosaltres mateixos, autoexigència, sí, però no autocomplaença; visió de futur, projecte, risc calculat, ambició; arrels sí, però branques fortes. Unió i llibertat. Una Catalunya sense classes diferents de catalans, simplement amb individus i pobles i ciutats que es respecten i que son respectats. Una Espanya plural i viva. Més projectes compartits des de l'autonomia i des de la diferència. Ens entendran millor d'aquesta forma.

Estic convençut que la continuïtat de l'actual esquema de govern no serveix els interessos del país, no serveix per afrontar el futur, no serveix per oferir nous i més ambiciosos objectius al poble de Catalunya. I crec que això ho comparteixen fins i tot alguns Diputats i Diputades dels que votaran en contra d'aquesta moció. Aquells que diuen en privat "així no podem seguir". Els que s'incomoden pel fet d'haver posat la clau del govern de Catalunya en mans del Partit Popular.

Estic també convençut que **el nou estil i el nou programa de govern que he dibuixat són els que més convenen a la Catalunya del segle XXI.**

I per això, sigui quin sigui el vot de tots i cadascun de vostès, **em permeto de demanar-los que facin tot el possible per tal que aquests objectius nacionals puguin ser assolits com més aviat millor.**

Per acabar, vull dir-los que també estic convençut que si la Cambra no dóna el seu suport a aquest programa, sí **ho faran els catalans i les catalanes quan siguin cridats a les urnes.**

Moltes gràcies, Sr. President, senyores i senyors Diputats.